

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 26

27. června 2021

Cena: 10 Kč

Nově zvoleným patriarchou naší církve se stal Tomáš Butta

V sobotu 19. června 2021 byl do funkce nejvyššího představitele Církve československé husitské v rámci volebního sněmu uskutečněného v pražském dejvickém Husově sboru opětovně zvolen bratr Tomáš Butta.

Sněm, jenž byl vzhledem ke zhoršení pandemie odložen z října minulého roku, byl zahájen v prostorném prostředí dejvického kostela slavnostní bohoslužbou, kterou společně sloužili biskupové. Výstižné kázání s důrazem na odpovědnost každého jednotlivce v této složité postmoderní době, ve společnosti i v církvi, nejen při volbě představitelů, proslavil olomoucký biskup Tomáš Chytil. Jednací řád zasedání říká, že správce církve zahájí jednání v hodinu stanovenou při jeho svolání, je-li podle prezence zastoupena alespoň jedna polovina z celkového počtu náboženských obcí alespoň jedním členem sněmu. Tato podmínka byla splněna, a tak bratr Tomáš Butta sněm v jedenáct hodin zahájil. Členové složili slib, po němž byl schválen jednací řád a pro zasedání zvoleny řádné orgány sněmu.

dobré, nese-li je člověk s druhými... „aby Boží království, které je tak úžasné, které nám Kristus daroval a chceme ho zakoušet v naší církvi... aby skrze naši službu mohlo v náboženských obcích, všude, v aktivitách církve – i když pomalu – růst...“ **red**

Bližší informace z jednání a rozhovor s nově zvoleným patriarchou přineseme v dalším čísle.

Jak bylo prostou většinou hlasů rozhodnuto, vikariátní vyhledávací řízení uspělo, a tak se mohlo přistoupit k představení kandidátů, kteří vzešli z předcházející předvolby a k následně rozpravě, při níž byly diskutovány mj. otázky postoje k duchovenské službě žen a důslednosti při dodržování řádu v oblasti liturgického oděvu. Při samotné volbě bylo odevzdáno celkem 275 lístků. Pro kandidáta Lukáše Bujnu hlasovalo 99 hlasů, Tomáš Butta získal 143 platných hlasů a stal se tak patriarchou na další funkční období sedmi let, do r. 2028. Ve svém poděkování zmínil nutnost Boží soucitné podpory a ochrany i fakt, že vše skutečně hodnotné provází těžké chvíle a je

Modlitba členů při jednání volebního sněmu

Bože, náš dobrý Otče, shromáždění na tomto místě a v tento čas chceme ti vděčně jako součást tvého lidu společně děkovat za všechny tvé dobré dary a zvláště za milost, kterou nás zahrnuješ. Daruj nám, prosíme, moudrost, poznání i schopnost rozlišování duchů. Pomoz nám, at' poznáváme a konáme tvou vůli. Požehnej toto naše sněmovní jednání i všechna další rozhodování. Obnovuj svou církev, aby se stávala věrohodným a srozumitelným znamením tvé blízkosti, lásky a spásy pro všechny lidi i pro celé stvoření. Pomoz nám, at' přijímáme tvého Ducha a necháme se jím vést. Tobě jedinému patří veškerá čest, díkůvzdání a dobrořečení, Otci skrze Syna v Duchu svatém nyní i na věky. Amen.

Budoucnost začíná teď

Před několika lety jsem se zúčastnil konference, na které známý esejista a geolog Václav Cílek prohlásil, že „ne každému se poštěstí žít na přelomu věků“. Vždycky mě fascinovaly historické epochy, v nichž se prolínal konec a začátek. A právě v takové zlomové době jsme se nyní ocitli! Nečteme si o ní v učebnici dějepisu – žijeme v ní a snažíme se v ní zorientovat.

Pandemie koronaviru představuje skutečný dějinný přerov. Nejen kvůli globálnímu dopadu na zdraví a životy milionů lidí, ale především pro svůj společenský rozměr. Důsledky nouzového stavu, sociální izolaci a redukci občanských práv a svobod mnozí z nás vnímali jako nezbytnou daň a dočasná omezení, než se opět vrátíme „k normálu“. Jenže návrat k minulému už není myslitelný ani proveditelný. Starý řád – a s ním i nepsaná společenská smlouva – se rozpadá. Rodí se něco nového. Ovšem kontury nového řádu nejsou zřetelné, natož pevné. Vývoj nelze předvídat už proto, že znamení času ukazují k proměně, my však nevíme, kam nás „cesta dolů z Hory proměnění“ zavede. S budoucností se pojí obavy, ale i naděje.

Církve v pandemické době

Také před církvi se rýsuje cesta, na níž se nepochybně přesvědčí o platnosti Ježíšova výroku: „Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá“ (Matouš 7,13-14). Na úzké cestě k životu budou církve vyhledávat ve tmě, kudy se dát a jak v nových podmínkách naplnovat své poslání nést evangelium všemu stvoření. Týká se to bezesporu i Církve československé husitské (ČČSH), mého duchovního domova.

Na hlubší a komplexnější reflexi pandemické doby je stále příliš brzy – její stín tu s námi pořád zůstává. Primárním úkolem církvi během pandemie bylo přijmout a zpracovat žal a truchlit spolu s truchlícími nad utrpenými ztrátami, soucítit s jejich bolestí a smutkem. Solidarita s pozůstalými vyplývá z Ježíšovy lásky, vždyť on také plakal nad hrobem svého přítele Lazara: „Bez žalu je láska nemyslitelná. Nedržet smutek, netruchlit, znamená zatarasit vchod k oněm nejnějnějším hlubinám srdce, odkud vychází i sama láska“ (N. T. Wright). Nad hrobem Lazarovým však Ježíš nejen pláče, ale také se modlí (slovy i slzami?). Pandemická doba nabídla církvi příležitost pochopit, že o budoucí podobě její tváře i služby se nerozhoduje u jednacího stolu nad strategiemi a plány investic, nýbrž na kolenou, na modlitbě, k níž inspiruje Duch svatý, přimlouvající se za lid Kristův nevy-slovitelným lkáním.

Ústřední rada Církve československé husitské Vás srdečně zve při příležitosti 606. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa

na bohoslužbu v Betlémské kapli v Praze, která se koná 6. července 2021 od 15 hodin.

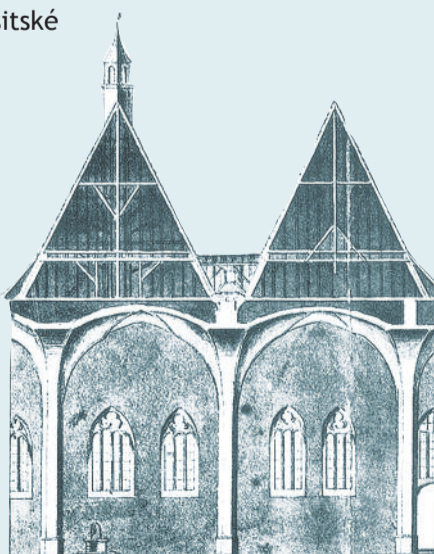
Bohoslužbu povede patriarcha Církve československé husitské Tomáš Butta spolu s farářkou Janou Šmardovou Koulovou.

Kázání pronese bratislavský biskup Jan Hradil.

Během liturgie vystoupí Pěvecké sdružení moravských učitelů s uměleckým vedoucím a sbormistrem Jiřím Šimáčkem, úvodní chorál zahraje dechový kvintet „Žestě Pražského hradu“. Na varhany doprovodí Lukáš Rýdlo.

Bohoslužba bude vysílána v přímém televizním a rozhlasovém přenosu (ČT2). Prosíme účastníky bohoslužby, aby zaujali svá místa do 14,45 hodin.

Husovské slavnosti 2021 jsou konány za laskavé podpory Ministerstva kultury ČR.

J. A. Komenský

Jeho podoba se špičatou bradkou je na celém světě známá.
Dvačtyřicet let se vracel z exilu domů.
Nedorazil a před mocnými
jen zbytečně si prošoupl střevice.
Na cestách ustavičně psal a pozásluze si vysloužil přezdívku
učitel národů.
Holand'ané se pyšní jeho naardenským hrobem.
Jenom v českých školách jej nebývá ve sborovnách vidět.
Jan Mička

Před patnácti lety odešel Jan MIČKA

Dokončení z minulého čísla

A jak se to celé literární hemžení rodilo? O tom mi napsala Jana Wienerová. „Nebyl z autorů sám, kdo mě „otesával“, obráběl a pomalu vytvářel prostor porozumění. Po tom roce, který se přelomil do životem nabitých 90. let, autorů rojících se kolem redakce přibývalo – básníků i dalších literátů. A přibývalo i mých AHA: tahle církev jim kdysi, v jejich mládí, poskytla možnost potkat se s křesťanstvím, setkávat se s dalšími mladými. Měli půdu pod nohama, prostor k poznávání, diskusi i tvorbě... Spláchla to léta padesátá. Mládež chtěli tvarovat jiní, jinde a jinak. A tak Jan Mička, Ladislav Muška, Iva Gottliebová a další měli životní cestu poněkud klikatou, než se v „devadesátkách“ duchovně rozpomenuli.

Domluvili jsme se. Erwin Kukuczka sehnal ubytování v chatce na horách, vzala jsem si dovolenou a na tři dny jsme se sjeli do jednoho chumlu. Smísili se ti „ze světa“ s těmi „církevními“. Kdo se znal jen z tištěných řádků našeho týdeníku, se konečně potkali osobně. A nemohli se jeden od druhého odtrhnout. Večer se nad horami rozsvítily lampičky hvězd. Jarmila Svobodová předávala do dychtících rukou hvězdařský dalekohled. Hvězdy v něm poskakovaly splašeně, dokud se někde neopřel. Jarmila vykládala astronomické libůstky. Zdeněk Svoboda mluvil o překladech. Rost'a Valušek o kráse. Pak do tmy zněly verše. Jindřiška Kubáčová vzpomínala na nedávno zesnulého manžela a na jeho biblická školení. Pamatuji se, jak Jan Mička svým espretem naši společnost zaujal. Setkání bylo nabitě. Každý dovezl plody své dílny. Pokusní literární „králíci“ přežili první setkání i krmi z pytlíkových polévek, doplněných zelení z okolní louky, a z všelijak dopředu vytvořených polotovarů. Ostatně to samoobslužné vaření bylo součástí i několika dalších ze šesti následujících setkání, konaných zpravidla po roce, ale už v Brně na Lipové. Účastníků až do toho posledního v roce 2000 přibývalo. Jan Mička v nich našťástí coby básník nechyběl.“

Jan Mička po celý svůj život hledal kanál pro „dolování víry“, což mu pomáhalo udržovat slunný vztah k lidem. V Příbrami působil v radě starších, dlouhá léta až do své smrti byl jejím předsedou a spolupracovníkem a přítelem nezapomenutelného příbramského faráře Františka Božovského. Oba byli obdařeni moudrostí srdce a darem humoru. Církev na Jana Mičku „nastražila“ i funkce. V říjnu 2001 byl pražskou diecézí delegován do ústřední rady. Odešel nečekaně 18. června 2006 ve věku 67 let. Nejbližší rodina i rodina církevní se s ním rozloučila 22. června 2006 v jeho domovském sboru Mistra Jakoubka ze Stříbra na Březových Horách. Na smutečním oznámení byla vysázena slova Jaroslava Seiferta: „Život nechodí však po špičkách, někdy námi lomcuje a dupe.“ Urna s ostatky Jana Mičky je uložena v Praze na Vokovickém hřbitově.

Martin Jindra

Z kazatelského plánu

5. neděle po svatém Duchu

Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí. (Ž 47,2-3)

První čtení: Pláč 3,24-33

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II):

2. Abychom v Božích příkázáních zalíbení našli a Boží vůli se řídili, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom v útrapách života odvahy a trpělivost osvědčovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, vyslyš prosby svého lidu a svou mocnou rukou nás ochraňuj před každým nebezpečím! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Korintským 8,7-15

Evangelium: Marek 5,21-43

Verše k obětování: Žalm 30,3-4

Verše k požehnání: Žalm 34,5.12

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že nás obdarováváš bohatstvím své milosti. Pozdvihni nás k novému životu a připrav si nás na příchod své slávy! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 25, 100, 109, 110, 176, 192, 288

Nad Písmem

Uzdravení ženy trpící krvotokem, uzdravení dcery Jairovy

Mk 5,21-43

Evangelista Marek doprostřed příběhu o oživení Jairovy dcery vložil ještě vyprávění o uzdravení ženy trpící krvácením. Oba tyto příběhy totiž mají jedno společné, a tím je pevná víra. Tomáš Akvinský definuje víru jako souhlas našeho rozumu s pravdami, které nám církev předkládá. Ale v původním, biblickém smyslu slova víra nespočívá pouze v tom, „že někdo souhlasí nebo nesouhlasí se souborem nějakých vět a přesvědčení. Víra je – nebo spíše děje se – v důvěrném setkání lásky mezi Bohem a člověkem. Tam se také otevírá uzdravující prostor víry.

Jairoso je představený synagogy. Vyhledá Ježíše a prosí ho, aby vložil ruce na jeho umírající dvanáctiletou dcerku. Ježíš neodmítá a jde s ním do jeho domu. Jako obvykle se kolem něj a jeho učedníků shlukl dav lidí, kteří chtějí být svědky jeho slov a činů. Mezi nimi je i žena, která již dvanáct let trpí, a to nejen v oblasti tělesné, ale také a společenské a náboženské. Žena, která krvácí, je považována za rituálně nečistou, je vyloučena z náboženských obřadů a nesmí se nikoho dotknout. Představte si, v jaké izolaci asi žila, jak moc jí chyběl lidský dotek! Dívá se zpozvzdálí na Ježíše, na to množství lidí kolem něj – a potom jakoby tu touhu po dotyku už neovládla, udělá cosi neslychaného.

Přistoupí k Ježíši a zlehounka se dotkne jeho roucha. Tím ovšem, viděno očima Zákona, učinila Ježíše rituálně nečistým. Ježíš se nehněvá. Okamžitě rozpozná, že se jedná o dotek důvěry a naděje. „Dotkla se ho a přestalo jí krvácení“ – říká evangelium. Ježíš ji hledá očima v davu, protože ví, že je třeba odstranit i příčinu, kterou v tomto případě je stav duše. Mnohé lidské nemoci a bolesti jsou totiž ve své podstatě řeči našeho těla. To věděli už dávní mudrci, a i dnešní medicína o tom ví své.

V náhlém prozření ta žena pochopí, že musí odstranit ze svého podvědomí všechno to, co tíží její duši a promítlo se do její nemoci. Musí vypovědět celou pravdu. Padne Ježíšovi k nohám a mluví. Hovoří o tom, co už zapomněla, o tom, co kdysi dávno odsunula kamsi do temného kouta své duše. A teprve tehdy je zcela uzdravena. „Tvá víra tě uzdravila,“ říká jí Ježíš.

Jairoso, na kterého se jakoby zapomnělo, znovu prosí Ježíše za svou, v tu chvíli již mrtvou, dceru. I v tomto případě se jedná o bezmeznou důvěru v Ježíšovu božskou moc. A Ježíš mu říká: „Neboj se, jen věř!“ Následně s ním odchází do jeho domu. Bere děvčátko za ruku slovy „Talitha-kúm!“ „Děvče vstaň!“ Zázraky se dějí. Dnes, stejně jako kdysi. Dívka žije a dům smutku se mění v dům radosti, vděčnosti

a úžasu. Ježíš však nařizuje mlčení. Cílem tohoto zázraku byla konkrétní pomoc konkrétnímu člověku. Ještě nedozrál čas, aby lidé pochopili, že tu koná sám Bůh. Měli by Ježíše za kouzelníka, a to by neprospělo jejich poznání Mesiáše.

Kolikrát nám toto říkají naši blízcí, když si zoufáme. Prosíme Boha o pomoc, ale zázrak se nekoná. A my máme pocit, že nás Bůh neslyší a že je všechno marné! Vždyť přece v evangeliích čteme, že Ježíš nikdy neodmítl nikoho, kdo ho prosil! Proč odmítá nás? Musím přiznat, že to nevím. Možná, že to, o co prosíme, není v souladu s jeho vůlí. Takové prosby Bůh opravdu neslyší. To, co by nám uškodilo, nám nedá. Ale prosba za uzdravení do této kategorie nepatří. Vždyť nemoc, neštěstí a předčasná smrt jistě nejsou vůlí Boží. Přesto se stává, že Bůh dopustí, aby se tyto věci děly. Co svět světem stojí, lidé hledají odpověď na palčivou otázku, proč Bůh dopouští to či ono. Proč nás nevyslyší, když v modlitbě prosíme o uzdravení své nebo druhých lidí. Už starozákonní Jób se ptal, stejně, jako se právě v tuto chvíli ptá mnoho lidí na této planetě. Přemýšlím o tom často a myslím, že určujícím momentem může být právě ryze naší víry.

Možná jsou naše pochyby a strach silnější, než naše důvěra v Boha. Možná ho vnímáme podobně, jako letec vnímá svůj padák – pouze pro stav nouze. Jinak nás příliš nezajímá. Možná chceme od Ježíše pomoc, teď, hned a tady, ale ne jeho samotného. A možná že klíč k pochopení, proč se věci dějí tak a ne jinak, je někde úplně jinde. Faktem je, že ne vždycky jsou naše modlitby za uzdravení vyslyšeny. Přesto však Boha prosit můžeme a máme. Prosit za sebe a jeden za druhého. A neztráčet víru, ani když se nic neděje,

ani když jdou věci spíše k horšímu. Věta – „Věř a víra tvá tě uzdraví“ je velmi známá a často citovaná i v ateistických kruzích. Ale právě v této skupině lidí bývá naprosto nepochopena. Lidé víru často chápou jako placebo a ztotožňují ji s autosugescí. – Prostě, člověk si něco tak silně namlouval, až to začne fungovat.

Ale Ježíšovo slovo „Tvá víra tě uzdravila“ má mnohem hlubší význam.

Člověk se neuzdraví svou vlastní silou, ale neudělá to ani Ježíš sám, zvnějšíku a bez spolupráce s člověkem. Bez jeho důvěry. Když člověk nemá víru, je na všechno sám. Nemá nic, co by mu pomohlo. Apoštol Pavel říká, že Bůh je nám blízko. Tak blízko, že „v něm žijeme, dýcháme, pohybujeme se a jsme“. Přesto respektuje naši svobodu. A je na nás samotných, zda s ním chceme – nebo nechceme spolupracovat. Zda se mu odevzdáme, nebo ne. Zda se jím necháme uzdravit – anebo ne. Teprve tedy, řekneme-li Ježíši svobodně a upřímně ANO, můžeme vstoupit do uzdravujícího prostoru víry.

Křesťan může a má v modlitbě otevřít své nitro Ježíšovi a skrze něho a v něm Bohu samému. Odevzdat mu sám sebe, i s tím, co je skryto hluboko v podvědomí. Traumata z dětství, například rodové zátěže, viny, na které se už nepamatuje, dávná psychická zranění. To všechno totiž je, byť skrytě, stále naší součástí. A může ovlivňovat – a také ovlivňuje – nejen naši psychiku, ale i zdravotní stav naší tělesné schránky. Ježíš může uzdravit i tyto věci. A nejen že může, ale také to dělá. Proměňuje náš duchovní život a zapaluje v nás své světlo, které prozáří všechny temné kouty v nás. Je mnoho lidí, kteří poznali tento zázrak uzdravení sami na sobě. Patřím k nim. „Neboj se, jen věř!“ řekl Ježíš Jairovi. Nebojme se tedy a důvěrujme Ježíši Kristu.

Marie Babická

Pane,

prosíme tě o tvé požehnání pro veškeré naše konání a o moudrost při našem rozhodování.

Abychom měli vždy dostatek trpělivosti, porozumění a především lásky pro naše bližní.

Prosíme tě za naše rodiny, za příbuzné a přátele.

Především za ty z nich, kteří tě dosud neznají.

Neptají se po tvé vůli, nehledají tě, protože ani nevědí, že by měli. Prosíme tě, ujmi se jich, povolej je, tak jako jsi povolal nás, aby i oni tě směli poznat.

Aby i oni směli čerpat z tvého pramene křišťálově čisté vody.

Aby i oni získali víru, naději a lásku, a tím i sílu pro život, který nebývá vždy procházkou růžovým sadem.

Vždyť jsme-li v tvých rukách, nemáme se čeho bát.

Protože nikdo a nic nemůže zkazit to, čemu ty žehnáš.

A tak tě prosíme, Pane, ujmi se také našich bližních tak, jako ses ujal nás. Ty sám víš, že my nejsme o nic lepší, než jsou oni. Že to není naší zásluhou, že chceme jít a jdeme za tebou, za tvým světlem a za tvou láskou.

Je to jen tvá milost a vzácný dar víry, který nám byl dán. Amen

Budoucnost začíná teď

Dokončení ze str. 1

Odkud a kam?

Ježíš řekl: „Duch vane, kam chce, jeho hlas slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha“ (Jan 3,8). Kdežto někteří představitelé církvi tvrdí, že vědí, odkud vzešli (z jakých duchovních a historických tradic) a kam směřují (k nekončícímu opakování, že právě ty „jejich“ tradice jsou významné a důležité, ačkoli „život je jiný“). Po zkušenosti s pandemií se však sebejistým tvrzením náboženských profesionálů a rutinérů už nedá věřit. Z principiálních důvodů odmítám vykládat koronavirus jako Boží trest či Boží vůli. Považuji za přiměřené hledat v pandemickém zmatení jazyků „Boží řeč“. Promlouvá Ježíšovým hlasem: „Nevíš odkud a kam...“ V dosavadním sebe-obrazu církvi, v jejich konfesní identitě, se navzdory snaze udržet status quo objevují trhliny, které nelze vyspárovat starými osvědčenými způsoby. Trhliny se mohou proměnit v „posvátná zranění“, stigmata, jimiž do poraněného těla církve pronikne závan Ducha, Pána a Dárce života.

Během loňského jarního i podzimního lockdownu se uzavřely a vyprázdnily kostely. Řada z nich byla zavřených a prázdných už před pandemií, neboť už dávno přestaly plnit svůj původní účel, což pandemie symbolicky potvrdila. Osířelé kostely „jsou svého druhu prorockým varovným znamením: tak by to mohlo dopadnout brzy s církvi, pokud neprojde hlubokou proměnou, smrtí a vzkříšením, pokud nebude mít odvahu nechat mnoho věcí zemřít, aby to nové, obnovené mohlo vstát k životu“ (T. Halík). Prorocké znamení je to i pro ČČSH. V nynější situaci zlomu nás už „nespasí“

neustálé odvolávky na středověké husity a československé legionáře, zvláště když nám chybí jejich víra a odhodlání trpět pro „poznanou pravdu“ a za přísahami na „dědictví předků“ se často skrývá pragmatický kalkul – udržet si kontrolu nad řízením církevní organizace.

Reformě církve musí předcházet její obnova, proměna. Tedy nikoli vyvolávání duchů minulosti, nýbrž kritické ohledávání kořenů, léčba historické paměti, nelpění na iluzorní a zidealizované představě o minulosti a probouzení křesťanské naděje, která se nebojí „ptát se cest“ a „tázat se po budoucím“. Pravdivý je postřeh, že „kult tradice je sice krásná věc, ale ten, kdo předky pouze napodobuje, je nenásleduje, protože se s nimi ztotožňuje v každém ohledu s výjimkou jednoho – tvůrčího ducha, jaký oni ve své době projevovali“ (W. Gombrowicz).

Do základů teologie a praxe ČČSH vložil její první patriarcha Karel Farský zásadní pojem, s jehož pomocí se vztahujeme k duchovní realitě: zpřítomnění. Liturgicky se jedná o zpřítomnění toho, co filosofka Anna Hogenová nazývá „podstatnou minulostí“. Je na ní podstatné, že obsahuje počátky, z nichž žijeme a které nám otevírají budoucnost – dovršení naděje, kdy v Kristu bude „všecko ve všem“. Křesťanská víra žije zpřítomněnou podstatnou minulostí: příběhem Ježíše Krista, jenž je dosvědčený apoštoly a zapsaný v evangeliích. Příběh ukřižovaného a vzkříšeného Mesiáše není historicky uzavřen. Pokračuje v dějinách, dotýká se nás osobně. Jsme „vtahováni do příběhu“, jenž nás proměňuje v nové stvoření, které nabývá Kristovy podoby a sdílí i jeho vědomí

Božího synovství: „Jsme to, co budeme“ (M. Balabán).

Změny či proměna?

Změn se lidé obávají, a někdy i práve, protože ne všechny změny bývají k lepšímu. Ve volání po reformách cítíme touhu po nápravě současného „zabetonovaného“ stavu věcí, ale můžeme do ní, i nevědomě, promítat i ledacos jiného. Je nutné dát si pozor, aby i dobře míněné úsilí o pozitivní změny nevycházelo z pojmání minulosti jako něčeho veskrze špatného, přežitého a překonaného (což je vlastně přepólovaná idealizace minulosti), za čím uděláme tlustou čáru. Psychologicky by to svědčilo o nezpracování osobní minulosti a násilném nutkání odstranit ji „rozšířením bitevního pole“ na historii církevní, národní či obecněji kulturně-civilizační.

Reformy církevních struktur, které přinesou žádoucí ovoce v podobě prohlubování víry, lásky a naděje, v šíření spravedlnosti a solidarity, v uzdravování vztahů a zodpovědnějším přístupu k ekologii a vůbec problémům společenským i planetárním, mohou (nad)přirozeně vyplynout pouze z dialogu a modlitby „velikonočních lidí“, kteří na cestě prošli (a stále procházejí!) smrtí a vzkříšením spolu s Kristem. Proto nemají strach otevírat se budoucímu, prolamujícímu se do současnosti. Už dnes vstupují do „života budoucího věku“, neboť ve svobodě a důvěře Božích dětí dali (a stále dávají!) Bohu souhlas k transformaci nejen své osobní, ale i svého církevního společenství. Evangelijní „metodu, jak na to“, ukazuje Marie, matka Ježíšova: „Staň se mi podle tvého slova“ (Lukáš 1,38). Jestliže svolíme, ať „se to stane“, naše budoucnost začne teď! Pokud znamení času ukazují k proměně, pak neaktuálnější otázkou, před níž v ČČSH a dalších církvích nemůžeme uhnout, není otázka hos-

Sen o církvi 21. století

Za prvé bych byl rád, kdyby církev uvěřila, že je Pánova, že nepatří sobě, že jejím úkolem není starat se o sebe. Já myslím, že tomu moc nevěří.

Za druhé bych byl rád, kdyby se jí podařilo uvěřit, že blahoslavenství nejsou prázdná slova, že Bůh má pro ně slabost.

Za třetí toužím po tom, aby deklarovala, jak vypadá změna smýšlení. Lidé dnes dovedou převlékat kabát, ale změna smýšlení tak, jak to uměl apoštol Pavel, když se s brekem rozešel se svou minulostí, to se nedaří. Já mám obavu, že moje církev je strašně pyšná, strašně hrdá na to, že dobře věří.

Za čtvrté, aby přestala zachraňovat svoji pozici ve světě. Církev totiž věnuje své pozici a pověsti spoustu sil a energie, a přitom na tom vůbec nezáleží.

Za páté bych si přál, aby brala vážněji povolání být svátostí tohoto světa. My tady nejsme proto, abychom udělovali svátosti, ale abychom byli svátostí těm, kteří na naše svátosti kašlou. Protože lidé kašlou na naše rituály, potřebují se setkat s Bohem – ale nám se do toho nechce.

Za šesté, aby se odhodlala být přístřeším i těm, kteří s ní nesouhlasí a které třeba nemá ráda.

A za sedmé bych si přál, kdyby si konečně přestala namlouvat, že je matka církev. Ona ve skutečnosti miluje otcovsky, ne mateřsky. Matka totiž miluje bezpodmínečně, ale církev miluje podmínečně jako otcově. Ti říkají, když budeš dobřej, když se vyučíš a dotáhneš to tam a tam, tak tě budu mít rád. Takovou „jistotu“ lidé znají na tisíc způsobů, ale potřebují mít někoho, kdo je přijme, i když zkrachují. Přál bych si, aby církev přestala řečnit, že je matkou, a začala matkou skutečně být.

Jan Konzal

podářského zabezpečení, správy majetku a platů duchovních, nýbrž otázka, již nám pokládá sám Pán: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ (Marek 10,51).

Církvi, ve které jsem našel Krista a v Kristu duchovní domov, ze srdce přeji, aby Pánu odpověděla takto: Daruj nám odvahu, abychom se sebou nechali proměnit a šli tam, kam ty chceš. Důvod, proč zatím ještě váháme dát bezvýhradný souhlas, možná tkví ve skutečnosti, že se bojíme říci ano životu se vším, co obnáší: „Proměna předpokládá absolutní souhlas k bytí. Všechno smí být, všechno má svůj smysl“ (A. Grün).

Věřím, že když se společně otevřeme zázraku proměny, kterou zevnitř působí Duch svatý, budeme připraveni i na změny, které do života církvi dříve či později vstoupí zvenčí a v některých ohledech budou nepochybně bolestivé.

Chovám též naději, že v procesu proměny – při „sestupu z Hory proměnění“ – ujráme k poznání, jaké reformy se musí v ČČSH uskutečnit. Anebo je tu i další možnost: pasivně čekat, až se naplní katastrofické scénáře, namísto toho, abychom se mocí Ducha stali strůjci zázraku a důvěřovali Bohu, že „dal takovou moc lidem“ (Matouš 9,8).

Lukáš Bujna

Můžete si přečíst

Církev v obzoru budoucnosti

Tomáš Butta, *Církev v obzoru budoucnosti. Otázky – úvahy – rozhovory*, Praha: Blahoslav, 2020.

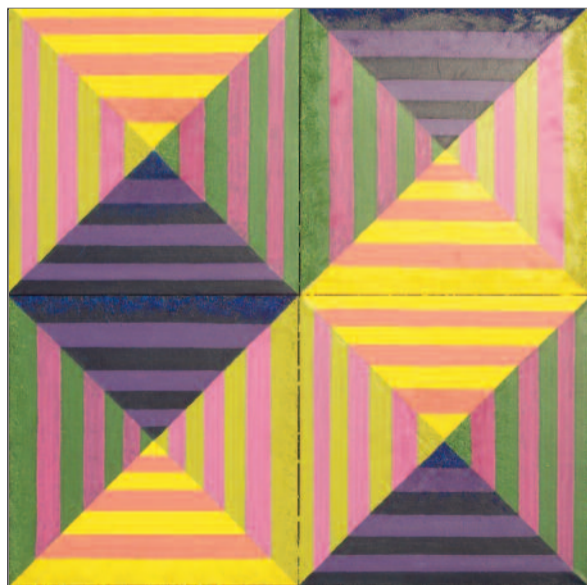
Upozorňuji na drobnou brožovanou knihu bratra patriarchy Dr. Tomáše Butty.

Publikace vědomě přispívá k celocírkevní diskusi o celkovému budoucímu směřování Církve československé husitské. Autor má zkušenost řadového duchovního i zkušenost odpovědnosti ve funkci biskupa-patriarchy Církve československé husitské v období čtrnácti let. Zároveň se na otázku budoucnosti církve dívá jako akademicky vzdělaný praktický teolog. Publikace je „určena pro duchovní, aktivní laiky a církevní pracovníky i další zájemce z řad Církve československé husitské i mimo ni“ a navazuje obsahově na řadu předešlých prakticko-teologických publikací autora.

Impulsem k sepsání a publikaci této knižky byla diskuse, která se odehrávala a odehrává v souvislosti s volbou patriarchy.

V začátku první kapitoly, která se věnuje právě tématu církve v budoucnosti, se autor zamýšlí nad reflektovaným zakotvením v minulosti, nad budoucností všeobecně, nad možnými přístupy k budoucnosti, nad strategiemi různých křesťanských proudů. Otázka, jak dále v křesťanství, není samozřejmě žádný nový problém, je znovu a znovu řešen. Nepřekvapuje, že autor připomíná například dřívější generální koncepci duchovní správy prof. M. Salajky, přibírá si k ruce také ekleziologicko-sociologické pohledy z české i zahraniční ekumeny. Otázku vize a směřování církve rozebírá v napětí mezi otázkou po identitě naší církve a po otevřenosti inovacím, reformám a změnám ať již v liturgickém projevu, v řádech církve apod. Nevychází se ani otázce ekonomické soběstačnosti církve a otázce našeho ekumenického sblížení.

Speciální kapitola se věnuje probíhající situaci církve v době pandemie. Otázkou zavřených kostelů, bohoslužeb bez večere Páně či s duchovním přijímáním, rodinnou laickou bohoslužbou (bez

duchovních) a duchovních bez laiků. Promýšlí pandemií i teologicky, jak na ni pohlížet z hlediska víry.

V páté kapitole se autor věnuje Komunikaci v církvi, jejím předpokladům, kultivaci a úskalím. O dialogu v církvi, o patologické komunikaci v církvi, jsou manipulace, fámy a pomluvy, anonymní dopisy a otevřené dopisy, které nejsou směřovány k adresátu, ale k médiím. Do problematiky patří i otázka zkušenosti s využíváním veřejných médií a internetu, která v době pandemie vyvstala ve vší naléhavosti.

Následující kapitoly řeší poměr mezi teologií a církvi, mezi teologií akademickou a církevní, teologií odbornou i teologií vyznavačskou. Staví se proti podceňování odborné teologie a zároveň klade na teology nárok zvláštní zodpovědnosti, dochází ovšem také k tomu, že by teologové měli být kolegiální, měli by být schopni dialogu a spolupráce.

Závěrečná kapitola se věnuje funkci patriarchy v pojetí Církve československé husitské: historickému zakotvení církevních patriarchátů, vysvětlení patriarchátu v naší situaci, pozici patriarchy v demokratické hierarchii církve, kvalifikačním předpokladům pro službu biskupa a patriarchy z hlediska církevních řádů i biblické tradice. Pochopitelná a na místě je úvaha nad vůdcovskou „charizmatičností“ a charizmaty v církvi i nad nebezpečím stavění charizmatičnosti proti církevní „byrokracii“. Duchovní a tedy ani biskup ani patriarcha, by se neměl stavět nad řady své církve. Iniciativnost by se měla prosazovat v rámci společně uznávaných pravidel. Role patriarchy je roli sjednocující, je biskupem pro celek církve a jeho role je „naddiecézní“. Biskupský sbor má vykazovat schopnost vzájemnosti a nikoli konfrontace. „Do budoucnosti bude přitažlivá a nosná taková církev, která bude prostředím vlídnosti, srdečnosti a důvěry založené na vzájemných osobních vztazích.“

Kniha je tedy určitým sborníkem zhruba sedmi témat, která jsou ovšem provázána, takže celek nepůsobí roztržitěně. Lze ji určitě doporučit k promýšlení čtenářům, ale i k diskusím nad danými v církvi aktuálními tématy.

Tomáš Novák

O pokoji a rozdělení

Pro Husa, jak už bylo řečeno, byla Bible jediným zákonem, a také pánové Voskovec a Werich kdysi zpívali: „čtěte Bibli, tam to všechno je...“ Ten, kdo rozhodl o tom, že se nebude v té či oné církvi podávat „podobojí“, a zakázal podávat eucharistii křesťanům z jiných denominací, tomu nejde o jednotu, o ekumenu, tomu jde o jeho výlučnost a o trvalé rozdělení. Dotyčný „teolog“ či teologové, kteří jsou tvůrci zmíněných pravidel – jako že tomu ano, tomu zase ne, tak v Bibli bud’ z neznalosti (anebo cíleně, což je pravděpodobnější), pominuli například mimo jiné tento text: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinout“ (Mt 11,28).

Kristus všechny, bez rozdílu, všechny, jež tíží strážně života, trápí je jakákoliv bolest, kdo trpí nemocí i rozdělením, tak ty všechny zve ke společné večeři. Ježíš nerozděluje, nerozlišuje, ale sjednocuje.

V Matoušově evangeliu, (26,26 a 27), v oddíle nazvaném „Ustanovení večeře Páně“, přečte o tom čteme: „...když

jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal, dával učedníkům se slovy „Vezměte, jezte, toto jest mé tělo“. Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: „Pijte z něho všichni...“

Ano, všichni, nikdo není Kristem vyloučen z možnosti přijímat z kalicha třeba jen proto, že není z téže ves-

nice jako ostatní. A totéž, v malé obměně, se dočtete i u Marka 14,22-26, či u Lukáše (22,17-19).

Tak tolik Písmo a Ježíš, přátelé. A přesto tu máme teology a církevní představitele, kterým Kristova slova patrně nic neříkají, anebo jich nezbaví a nakládají s nimi podle vlastní vůle. Či zvůle? Každopádně jde

přinejmenším o hlubokou nepokoru před Božím slovem, a i ta je také jednou z příčin vedoucích k rozdělení.

Já vím, někdo může namítnout, že lidé přece jsou rozdílní. Ale to jsou naprosto různé pojmy – rozdílní a rozdělení, to je přece něco úplně jiného! Protože ač různí třeba barvou kůže, společenským postavením, majetkem, náboženským vyznáním, přesto můžeme být jednotni. Pro křesťany je to pak především jednota v Kristu. Rozdílnost v politickém či náboženském smýšlení nemusí a nemá být na překážku v našem humanitním směřování, v našem úsilí o empatii, dobré mezilidské vztahy a respektování se. To je totiž ona tolikrát frekventovaná jednota v rů-

nosti. Teď si některý z čtenářů této mé úvahy myslí, že jsem pominul závěr dotyčného evangelijního úryvku z Markova evangelia. Nikoliv, nebyl pominut, protože celá tato úvaha je o tom, co je obsaženo v onom vsutku fundamentálním závěru Kristovy řeči, závěru, ve kterém shrnuje v několika větách celou problematiku rozdělení a jeho příčin:

„Kdo je má matka a moji bratři?“ táže se Ježíš a zároveň také odpovídá – a tady si dovoluji parafrázovat: ten, kdo je se mnou jedné mysli, neublíží, je milosrdný, plný lásky a má pokojné a pokorné srdce, prostě – a toto jsou už slova Ježíšova: „Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka“. **Stanislav Kubín**

Bohoslužba ve Škodějově

V tomto synu chudých rodičů, z chudého, neúrodného, drsného kraje, máme stále úžasné bohatství a požehnaní, jeho životní zápasy jsou inspirací, dodnes cítíme a vyjadřujeme vděčnost za to, co zanechal – včetně odkazu krásné liturgie. Tu jsme prožili i při letošním setkání v jeho rodném Škodějově, kde se u Lesní kaple v obnoveném přírodním areálu konala bohoslužba, kterou sloužil královéhradecký biskup bratr Pavel Pechanec společně s farářem Benjaminem Mlýnkem a bratrem patriarchou-správce církve Tomášem Buttou. Po bohoslužbě se průvod věřících za zpěvu vydal k bývalé Farského rodné roubené chaloupce s nově instalovanou (původní) pamětní deskou - místu, jehož historii (včetně zbudování Památníku v červnu 1957 za patriarchy Kováře, výročí v r. 2017, loňského výročí církve) i současný charakter a záměry shrnul br. patriarcha: „Rodný dům i přistavěný dům bratrem Josefem zmizely, ale co zůstává, je příroda. Jestliže se při obnově rodiště v roce 1957 zdůrazňovala určitá monumentalita Památníku, pak naším záměrem a zaměřením změny tohoto místa bylo znovu vrátit místo do stavu přirozeného prostředí přírody. Karel Farský měl vztah k přírodě od dětství, příroda ho zde obklopovala, pozoroval stromy, vysazoval je zde... Proto jsme pojali obnovu jeho rodiště ne staticky, ale jako cestu... Ne běžné turistické cesty, jsou to cesty, které se prolínají s životní cestou Farského, s dějinnou cestou našeho národa, s dějinnými přírodami...“, uvedl mimo jiné. Setkání bylo zakončeno vzpomínkou na zesnulou sestru faráře Ladu Prokúpkovou-Kocourkovou, která zde před dvaceti lety přijala kněžské svěcení a která sloužila v nedalekých Semilech.

Kázání pronesl bratr biskup Pavel Pechanec

12. červen je v naší církvi tradičně spojen se vzpomínkou na jejího zakladatele a prvního patriarchu, dr. Karla Farského.

Pozvánka na hrad Krakovec

Srdečně zveme na slavnostní bohoslužby k uctění památky Mistra Jana Husa, které se konají 5. července v 15 hodin na nádvoří hradu Krakovec. Bohoslužby slouží David Tonzar, biskup pražský. **NO P. Újezd**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Vzkříšení dcery Jairovy

V příběhu z Marka 5,21-43 se dovídáme nejen o vzkříšení dcery představeného synagogy Jaira, ale také o uzdravení ženy, trpící po léta krvácením. Vyřešíte-li správně následující přesmyčky, vypíšete si ze slov písmenka do tajenky. Všechna slova lze najít v uvedeném příběhu.

- sorhap (1)
- vrkánice (2)
- neža (4)
- vair (1)
- čilené (6)
- trsm (2)
- stupáz (4)
- sirajo (3)
- navádtc (2)
- gagynaso (1)
- kodyt (3)
- ch árazan (5)
- zebãñ (5)

(Řešení z minulého čísla: Pevná důvěra v Pána.)

Jana Krajčířiková

Červencové sváteční dny v Praze s PSMU

Pěvecké sdružení moravských učitelů patří k nejstarším mužským sborům v naší vlasti, který založil profesor Ferdinand Vach ze svých žáků a absolventů učitelského ústavu. Přináší umělecké zážitky milovníkům hudby již 118 let. Moravští učitelé pro sváteční červencové dny připravili dvě vystoupení: První – koncertní – se uskuteční v pondělí 5. 7. v kostele sv. Václava Na Zderaze v 17 h. V programu zazní výběr ukázek sborových děl českých i světových skladatelů od renesanční polyfonie až k soudobým kompozicím. Vstupné dobrovolné. V úterý 6. 7. na svátek M. Jana Husa pak vystoupí PSMU v 15 h při sváteční bohoslužbě v Betlémské kapli, kterou v přímém přenosu vysílá ČT na svém 2. programu. Obě vystoupení řídí umělecký vedoucí a dirigent J. Šimáček. **ZK**

Zprávy

Pražská diecéze CČSH vypisuje vyhledávací řízení na funkci

ředitele/ředitelky Církevní základní školy Mistra Jana Husa

Požadavky:

předpoklady a odborná kvalifikace pro výkon činnosti ředitele školy podle zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnicích a o změně některých zákonů v platném znění, znalost školské problematiky a předpisů organizační a řídicí schopnosti, komunikační dovednosti kladný vztah k Církvi československé husitské

Nabízíme:

přátelské prostředí malé školy, menší počet žáků - škola rodinného typu tým směřující k inovativním metodám a kreativité možnost seberealizace nabídka NO Rakovník startovacího malometrážního bytu prostory školy po rekonstrukci - secesní vila špičkově vybavené odloučené pracoviště školy se zahradou - Akademie techniky 4.0

Předpokládaný nástup na pracovní místo ředitele/ředitelky: dohodou. Pokud Vás naše nabídka zaujala, pošlete životopis a motivační dopis zřizovateli na: personalni.pd@ccshpraha.cz

Smutná zpráva

Přišla nám smutná správa, zomrel brat farár Ľumír Čmerda, ktorý sa zapísal v našej cirkvi na Slovensku, nie len peknými kázaniami, ale aj svojím umeleckým spôsobom. Viac než 2 roky dochádzal z Prahy do Bratislavy, mal cez 80 rokov a prekonával takúto vzdialenosť a vždy mal dobrú náladu. Veľa jeho kázaní, ktoré nikdy nepresiahlo 10 minút, avšak plné myšlienky a pokory pred Božou tvárou. Bol to liberálny teológ a vrúcný kazateľ. S našou sestrou doktorkou Kramárovou vydal knihu s krásnymi ilustráciami. Mal, tiež u nás v Bratislave, výstavu svojich obrazov. Bude nám chýbať jeho láskavé múdro. Boli sme tiež na niekoľkých koncertoch, ktoré boli v chráme Svätého Mikuláša v Prahe. Celé naše cirkevné spoločenstvo bude s láskou spomínať. V závere je nutné poďakovať tiež jeho manželke, ktorá je tiež duchovnou našej cirkvi a úžasnou pokorou mu pripravila rodinné zázemie k jeho tvorbe.

Jan Hradil

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamacce: tel. 220 398 117

